

prima instanță: I.Țurcan
instanța de apel: D. Manole, E. Fistican, N. Traciuc

Î N C H E I E R E

22 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Iurie Bejenaru, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de întreprinderea mixtă „Incaso” societate cu răspundere limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de întreprinderea mixtă „Incaso” societate cu răspundere limitată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de întreprinderea mixtă „Incaso” societate cu răspundere limitată și menținută hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 20 august 2013, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă

La 12 februarie 2013, întreprinderea mixtă „Incaso” societate cu răspundere limitată a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a indicat că la data de 19.06.2012 a înaintat pîrîtului un demers privind eliberarea informației referitoare la încălcările fiscale sau datoriile la bugetul de stat sau local a SRL „Alprodex&Co” c/f 100400063608 și a lui Terna Viorel IDNP 096250104195 în scopul soluționării rapide și eficiente a prevederilor contractuale privind achitarea datoriilor.

La 05.07.2012 reclamantul a recepționat răspuns negativ de la pîrît, drept motiv fiind invocate prevederile art. 131 alin.(5) Cod Fiscal și pct. 19 al art. 129, care se referă la secretul fiscal.

La 21.08.2012 reclamantul a înaintat pîrîtului un nou demers cu aceeași solicitare, la care ultimul, încălcînd termenul legal de soluționare a cererii, a concluzionat cu replica expunerii anterioare la solicitare cu trimitere la răspunsul din 05.07.2012. Ca rezultat, nefiind mulțumit de răspuns, reclamantul a expediat o reclamație de soluționare amiabilă a problemei, în caz de refuz al căreia, rezervîndu-și dreptul de a acționa în judecată.

Precizează reclamantul că, între timp, în rezultatul unei întrevederi cu Șeful-adjunct al Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, la 21 noiembrie 2012 reclamantului i-a fost eliberată informația privind datoriile SRL „Alrpodex&Co”.

Mai menționează reclamantul că în ipoteza ajungerii la înțelegere, la 20.12.2012, a înaintat pîrîtului 100 (una sută) de demersuri cu privire la diferite persoane juridice în scopul de a obține informația privind datoriile la bugetul de stat, local sau pe venit. În răspunsul obținut întîrziat la 16.01.2013, s-a refuzat în satisfacerea cererii, fiind similar răspunsului la alte 4 cereri anterioare, fiind invocată prevederea art. 131 alin.(5) Cod Fiscal.

Cere ÎM „Incaso” SRL admiterea acțiunii, obligarea pîrîtului de a elibera informația de care dispune privind datoriile persoanelor juridice solicitate în număr de 100, repararea prejudiciului moral în mărime de 10 lei și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în valoare de 500 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 20 august 2013, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2014, apelul declarat de ÎM „Incaso” SRL a fost respins și menținută hotărîrea primei instanțe.

La 24 martie 2014, ÎM „Incaso” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului recurentul a invocat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată.

Susține că au fost încălcate normele de drept material și anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost interpretată în mod eronat legea.

În acest sens, indică recurentul că instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat prevederile Legii privind accesul la informație, precizînd că ÎM „Incaso” SRL a solicitat informație oficială și nu cu accesibilitate limitată (secret fiscal), așa cu motivează Inspectoratul Fiscal Principal de Stat.

Într-o altă ordine de idei, indică recurentul că instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat prevederile art. 131 alin. (5) Cod fiscal, deoarece informațiile despre încălcarea legislației fiscale și restanțele la buget sunt informații oficiale de interes public.

Mai indică în acest sens și prevederile art. 5 alin. (5) lit.a) din Legea nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, potrivit căruia consimțămîntul subiectului datelor cu caracter personal nu este cerut în cazurile în care prelucrarea este necesară pentru executarea unui contract la care subiectul datelor cu caracter personal este parte sau pentru luarea unor măsuri înaintea încheierii contractului, la cererea acestuia.

În susținerea ideilor sus-citate, precizează recurentul că potrivit art. 129 alin. (19) Cod fiscal, secret fiscal este orice informație de care dispune un organ cu atribuții de administrare fiscală, inclusiv informația despre contribuabil ce constituie secret comercial, cu excepția informației despre încălcarea legislației fiscale.

Complementar, invocă recurentul că hotărîrile instanțelor ierarhic inferioare nu conțin motivarea respingerii probelor și argumentelor aduse de către reclamant.

La 28 mai 2014, Inspectoratului Fiscal Principal de Stat a depus referință la recursul menționat supra, solicitând respingerea recursului declarat de ÎM „Incaso” SRL și menținerea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe.

În acest sens, menționează intimatul că art. 131 alin. (5) Cod fiscal, prevede lista exhaustivă a subiecților care pot avea acces la informațiile de care dispun organele cu atribuții de administrare fiscală și ÎM „Incaso” SRL, în calitate de agent economic, nu poate fi atribuită la niciuna din categoriile enumerate.

Complementar, susține intimatul că instanțele de judecată au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în

care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel și prima instanță aplicând corect normele de drept material și procedural.

În context, Colegiul constată că instanța de apel a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei formulându-și opinia corelativ cu prevederile legislație relevante speței.

Astfel, Curtea de Apel Chișinău corect a coroborat prevederile Legii nr. 982 din 11 mai 2000, privind accesul la informație cu prevederile Codului fiscal, și anume cu art. 131 alin. (5) Cod fiscal, apreciind drept eronată interpretarea ÎM „Incaso” SRL vis – a – vis de dreptul său de acces la categoria de informație pe care o solicită.

Mai mult, Colegiul sesizează că instanța de apel, în decizia sa, precizează că „...nici din refuzul scris al intimatului din 14.01.2013, nici din conținutul hotărârii judecătorești contestate nu rezultă drept motiv al respingerii pretențiilor invocarea secretului de stat, ci sunt indicați subiecții, cărora prin norma legală intimatul este obligat sau în drept să le furnizeze informație.”.

Prin urmare, instanța de recurs, nu poate reține argumentele recurentului invocate în vederea admiterii recursului și casării actelor judecătorești pronunțate de instanțele ierarhic inferioare, precizând că faptele expuse nu se încadrează în prevederile art. 432 CPC.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror atît prima instanță, cît și instanța de apel s-au pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, art.433 lit. a) CPC, art.440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de întreprinderea mixtă „Incaso” societate cu răspundere limitată, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Iurie Bejenaru

Ion Druță